

יום הכפורים פרק שמיני יומא

עד א מיי פ"ג מסלומ
גמג סלכ ו טע"ט
א"ח פ"י טכ ספ"ו 1

אפשר בחולין פשיטא. דמתקנין ליה: לא לריכא בשבת. שאפי'
כוא שבה שאמר להפריש תרומה ומעשר יפרישוה ולא יאכלוהו עבליה:
בענין שאינו נקוב. דטבל של מדרבנן ושבית דהפרישה מעשרות
בשבת דרבנן האמועין שידחה השבת ולא יאכלוהו טבל דרבנן
דאזו למשרי נמי טבל דאורייתא
כי האי גוונא: לימא תנאי היא. הך
דרכה דאמר דלאפשר בחולין מתקנין
ליה וימנן שבות דהפרישה תרומה
בשבת מקמי אכילה טבל דענין
שאנו נקוב דרבנן: קורין לו רופא.
בשבת: וקורעין לו פרענות. לתס
על המכה שזו היא רפואתו: ותימין
לו כרישין. מן המחובר האכילו:
כרישין. כרתי: לימא. הא דרבה
ר' אלעזר בר' שמעון היא דלאמר
מפרישין לו תרומה בשבת ולא
יאכלוהו טבל דרבנן כגון ירקולא
רבי, דאי רבי האמר אין לרבי נעשר:
עד בלון לא קאמר רבי אלא לענין
מעשר ירק דרבנן. דלא מיתלק בטבל
דאורייתא אכל דגן דאורייתא הוא
אפי' רבי מודה דאף בטעין שאינו
נקוב מעשר. דמיתלק דאורייתא:
לאו נא כי אורו עיני. זיאתנן
כתיב: הכי גר' מאי אין ראה לדבר
דהתם לאו זולתם אחיה: מנרב
גרבי. ממשיך את הלכ להחיות
רעובן: ויאל. לחס והדר ויטנו לו

אבל קודם אכילה מנרב גריר דכתיב
וישקודו מים ויתנו לו פלח דבילה ושני צמקים ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא
אכל לחם ולא שתה מים שלשה ימים ושלשה לילות אמר ר' ג אמר שמאל מי שאהו בולמוס מאכילין אותו
והושע אמר אף מולת נקיה בדבש רב פפא אמר אפי' קמחי דשערי בדיבשא, אמר ר' יוחנן פעם אחת אחוני
בולמוס ורצתי למורחה של תאנה וקיימתי בעצמי החכמה תודה בעליה דתני רב יוסף הרועה לפעום מעה
תאנה יפנה למורחה ואמר וממנד הבנות שמשור יהודה ור' יוסי הו קא אזילי בארסא אחויה בולמוס לר'
יהודה קפדיה לרועה אכילה לריפתא אל ר' יוסי קפתת את הרועה כי מסו למתא אחויה בולמוס לר' יוסי
אהוריהו בלגי וצעי אל ר' יהודה אני קפתתי את הרועה ואתה קפתת את העיר כולה, ותו ר' יוסי יהודה ור'
יוסי הו קא אזילי בארסא ר' מאיר, תוה דייק בשמא ר' יהודה ור' יוסי לא הו דייקו בשמא, כי מסו להויהו
דוכתא בעו אושפיזיא, יהבו להו אמרו לו מה שמד? אמר להו כידוד אמר ש"מ אדם רשע הוא שנאמר כי דור
תהפכות המה ר' יהודה ור' יוסי אשלימו ליה כיסיתו ר"מ לא אשלים ליה כיסיה, אול (ג) אותביה באוקבדיה
ולאבת, אחתו ליה בחלמיה תא שקיל כיסא דמנח ארישא דהווא גבראלמטר אמר (להו) הכי אחתו לי בחלמאי
אמר ליה חלמא דבי שמשו לית בהו ממשא, אול ר"מ ונמריה כולי יומא ואייתיה, למרד אמרו לו הב לן כיסן
אמר להו לא היו דברים מעולם, אמר להו ר"מ אמאי לא דייקיתו בשמא אמרו ליה אמאי לא אמרת לן מר, אמר
להו אמר דאמרי אנא חששא, אחוזקי מי אמרי, משכתי ועיילתי להנורא, (ג) חוון מלפתי אשפמיה אולו ויהבו
מימנא לדיבתו ושקלוהו לכיסיתו ואייתו, אול איהו וקמליה לאיתתיה, היינו (*דהנן) מים 6 ראשונים האכילו
בשר חזיר, מים אחרונים הרגו את הנפש ולבסוף הו דייקי בשמא: כי מסו להויהו ביתא דשמיה בלה לא עיילו
לגביה אמרי שמע מינה רשע הוא דכתיב ויאמר לכלה נאפים" (*כמו אחר בלתי היחה לי עדנה כלומר
וקנה בנאופים): מי שנשבו כלב שומה וכי: תדחמשה דברים נאמרו בכלב שומה פיו פתוח ורירו נופח
ואוניו סרוחת וחלבו (ז) מנח-על, ירכותו ומהלך בצידו דרכים וימא אף נובח ואין קולו נשמע וממאי הו?
רב אמר נשים כשפניות משחקות בו ושמאל אמר רוח רעה שורה עליו. מאי בנייתו? איבא בנייתו
למקמליה

פלא דכילה: חליב. בשר שמן מאד: למזרחה של חלבה. שהשמש
מכה שם מן הבקר עד חלות היום והשמש ממחא את הפרי: וממנד.
לשן מעדנים: קפמיה. כפאו ונטל ככרו הימנו: אהדרוהו בלגי
ועני. סבבוה בני העיר והקיפוהו לגינין של דבש ומתיקה וקערות
תורה אור של חבשילין: דייק בשמא. בשמו של
בעל הבית חס נלה חס כעור:
אשלימו ליה כיסיתו. ערב שבת
היה והפקידו אליו כיס: זבי
שמשי. של ערבי שבתות: לית צבו
ממשא. מסוך שלדים בזממה מהריר
ורוחה חלומות ומתכוון היה לדמוס
שלא ידך ויטלו: חוון מלפתי אשפמיה.
ראו ערשים על שפמו: יבבו סימנא
לדיבסו. בעלוד אמר שחתי לנו
כיסו זה כך סימן שאלתם היום
ערשים: מים ראשונים האכילו בשר
חזיר. פוגדק ישראל היה מוכר
לישראל דברים המותרים ומאכילם,
ומוכר לנכרים בשר חזיר מבושל,
בל ישראל לפוגדק ורואה שלא
נמל דיוו כשהכס לאטל וקנו לפניו
בשר חזיר: מים אחרונים הרגו את
הבפש. זו היא חששו של זה שאינו נמל
מים אחרונים בדי הטולס ימים
לקנה את שפמם ידק טופחות ולא
היו ערשים נראין: ואוניו סרוחת.
גדולות וכפולות לממן: משחקוס
בו. מרלוח בו כשפיהם לשמוק:

אפשר בחולין פשיטא (6) לא צריכא בשבת,
בשבת נמי פשיטא, מלמול מדרבנן הוא
הכא במאי עסקינן בענין שאינו נקוב דרבנן
מר סבר טבל תמיה נמר סבר תרומה חמורה
לימא תנאי היא דתניא מי שנשבו בחשק קורין
לו רופא במקום למקום ומקריין לו את
התרנגולת, וגווןין לו את הכרישין ומאכילין
אותו ואין צריך לעשר דברי רבי, אלעזר
בר' שמעון אומר לא יאכל עד שיעשר ג' ימים
ר' אלעזר בר' שמעון היא ולא רבי אפי'
הימא רבי, עד כאן לא קאמר רבי התם אלא
לענין מעשר ירק דרבנן, אבל במעשר דגן
טבל דאורייתא הוא אפי' רבי מודה דאי
שרית ליה בענין שאינו נקוב אתי למיכל
בענין שהוא נקוב ת"ר מי שאהו בולמוס
מאכילין אותו דבש וכל מיני מתיקה שהדבש
וכל מיני מתיקה מאירין מאור עיניו של אדם
ואע"פ שאין ראה לדבר זכר לדבר ראו נא
כי אורו עיני כי מעמתי מעט דבש הויה ומאי
אחיה, אמר אביי ליש אלא לאור אכילה

גליון השנים
גמ' פשיטא. טולסו
מרבנן. וכן הוא כיסוס
דף ג' פ"א וט"ג:
[לשן דמק נ"ס דלון וס
פשיטא לך נ"ס דתניא]
[כתיב יתח]
נ"ס
כ"ג ט"ג
מ"א א"ר א"ר
מ"א א"ר
נ"ס (פ"א וט"ג) א"ר

דגרות הבית (ג) אסב בחולין פשיטא. כי פ"י. סא דקאמר סיכא דאסב בחולין דכ"ע לא פליגי. פריין ליה סא פשיטא ומאי. אהא לאמועין: (3) שם ר"ת לא אשלים ליה כיסיה חזיל ר"ת אהכיה כדלח וקב"ס
כי קב"י רלמוס דהסא גברל כריש. אהתו ליה כהנמיה בו' ונמאר בו' אמר ליה תמנא בו': (2) שם מטכסו ועיילוהו להנורא חקיקוס ממלא חוון מלפתי אשפמיה: (ד) שם
ואוניו סרוחת וחבו מונחם לו בין ירכותו ומלך:

אפשר בחולין פשיטא (6) לא צריכא בשבת,
בשבת נמי פשיטא, מלמול מדרבנן הוא
הכא במאי עסקינן בענין שאינו נקוב דרבנן
מר סבר טבל תמיה נמר סבר תרומה חמורה
לימא תנאי היא דתניא מי שנשבו בחשק קורין
לו רופא במקום למקום ומקריין לו את
התרנגולת, וגווןין לו את הכרישין ומאכילין
אותו ואין צריך לעשר דברי רבי, אלעזר
בר' שמעון אומר לא יאכל עד שיעשר ג' ימים
ר' אלעזר בר' שמעון היא ולא רבי אפי'
הימא רבי, עד כאן לא קאמר רבי התם אלא
לענין מעשר ירק דרבנן, אבל במעשר דגן
טבל דאורייתא הוא אפי' רבי מודה דאי
שרית ליה בענין שאינו נקוב אתי למיכל
בענין שהוא נקוב ת"ר מי שאהו בולמוס
מאכילין אותו דבש וכל מיני מתיקה שהדבש
וכל מיני מתיקה מאירין מאור עיניו של אדם
ואע"פ שאין ראה לדבר זכר לדבר ראו נא
כי אורו עיני כי מעמתי מעט דבש הויה ומאי
אחיה, אמר אביי ליש אלא לאור אכילה

* ולי יכריט דמ"א א"ר א"ר א"ר

מקמליה

קולטו

מולין קו

פ"ט נ"ס

יחוקלל פ"א

מקמליה

ע"ז
מ"א א"ר א"ר
מ"א א"ר
מ"א א"ר

מ"א א"ר א"ר
מ"א א"ר
מ"א א"ר

נ"ס
כ"ג ט"ג
מ"א א"ר א"ר
מ"א א"ר
נ"ס (פ"א וט"ג) א"ר